

о. ФУЛТОН ШІН

Сім Слів
ІСУСА ХРИСТА

Переклав: о. В. ФІРМАН

о. ФУЛТОН ШІН

Сім Слів

ІСУСА ХРИСТА

СЕНА & ЙОСІЙ ТЕРЕЛЯ
73 CLAYMORE DRIVE
TORONTO, ONTARIO
CANADA M8Z 2S5

Переклав: о. В. ФІРМАН

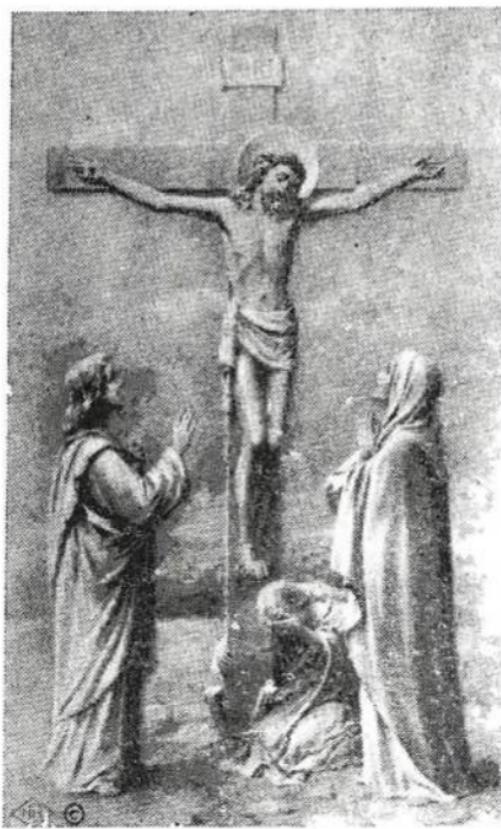
24/50

Позволяється друкувати.

Від Єпископського Ординаріяту,

Торонто, Онт.

† Ізидор, Епп.

ПЕРШЕ СЛОВО

Отче, прости їм, бо не знають, що творять".

Із психології людини знаємо, що в обличчі смерти людське серце вміє промовити до своїх найближчих словами ніжної любові. Немає сумніву, що так промовляло також серце Ісуса. В словах Христа на хресті бачимо степенування Його любові і почувань. Перші слова Ісуса були звернені до ворогів: „Отче, прости їм”, другі до грішників: „Сьогодні будеш зі мною в раю”, а треті до святих: „Жено, це син Твій”. Вороги, грішники і святі — ось степенування Божої любові і пам'яти.

Зібрані під хрестом нетерпляче очікували Його першого слова. Кати надіялися, що Ісус гірко заплаче, бо досі всі засуджені плакали з болю і розпуки. Сенека описує, що розп'яті на хресті проклинали своє народження, своїх катів і гайдко опльовували приявних під хрестом. А Христос, наче зрубане бальзамове дерево, що пахощами обмиває сокиру, виливає із своєї глибини, не слова нарікань і плачу, але слова тихої молитви пробачення: „Отче, прости їм, бо не знають, що творять”.

Кому простити? Ворогам? Цьому воїнові, що в притворі Каяфи вдарив Христа в лиці? Пилатові, цьому безхребетному політиканові, що засудив Бога, щоб мати — „святий спокій”. Іродові, що на Божу премудрість велів накинути багряний плащ, ознаку погорди? Простити римським сотникам, що розп'яли царя царів на хресті, між небом і землею? Простити їм усім? Чому? Бо не знають, що творять.

Не знають, що творять жахливий злочин, коли засуджують життя на смерть, коли вибирають Вараву замість Христа. Не знають, що творять жорстоке діло, прибиваючи до дерева ті святі ноги, що носили веселі новини до горем прибитих людей. Не знають, що творять, проливаючи Кров святу, що єдина має силу спасти світ. Коли б знали, були б прокляті на віки. Але їхнє незнання рятує їх покровом спасальних слів Ісуса: „Отче, прости їм, бо не знають, що творять”.

Коли б ми зрозуміли усю жахливу пропасть гріха і дальнєше грішили, коли б ми знали скільки любові криється у Вопложені Божого Сина і не хотіли накормити свою душу хлібом життя, коли би знали, скільки жертвенної любові міститься в жертві Христа і не хотіли наповнити чашу свого серця тією любов'ю, коли б ми зрозуміли, скільки милосердя міститься у св. Тайні Покути і не хотіли зігнути в покорі наших колін перед людиною, що має право над гріхами, коли б ми

знали, як багато життя притаїлось у св. Евхаристії і не хотіли приступати до Господньої трапези — коли б ми те все розуміли і все таки стояли б далеко від Ісуса і Його св. Церкви — ми були б прокляті на віки.

У цих випадках незнання спасає людей.

МОЛИТВА

Дорогий Ісусе, не хочу мати знання світа. Не хочу знати, в якому місці і як повстають білі сніжинки, не хочу знати, де ховається нічна темрява. Зовсім не бажаю знати, скільки небесних планет у вселенній, ні про їх віддаль від нас, ні про шляхи, якими вони проходять. Мені байдуже, як широка є наша земля, що безупину мандрує довкола сонця. Не цікавлюсь глибиною моря, ні тайнами на його дні.

За те з усієї душі хочу знати, Дорогий Ісусе, глибінь і висоту Твоєї святої любови. А тоді, і лише тоді, буду гідний Тебе і буду розумний.

ДРУГЕ СЛОВО

„Нині будеш зі мною в раю”.

Одна легенда оповідає, що Пречиста Діва, св. Йосиф і Дитятко Ісус, в часі втечі з Єгипту перед злобою Ірода, зупинилися у відлюдній хаті на нічліг. Мати Божа хотіла скупати Дитятко і по-

просила господиню води. Господиня радо приготовила воду і по купелі малого Ісусика, скупала у цій самій воді свою дитину, що була хвора на проказу. Діткнувшись тільки тієї води, недужа дитина негайно виздоровіла. По часі з тієї дитини виріс розбійник, що за свої злочини був розп'ятий разом з Ісусом і висів по Його правиці.

Не знаємо, чи саме на хресті цей розбійник пригадав собі подію, яку розказувала його мати і під впливом тієї пригадки покірно глянув на Ісуса. Але знаємо, що на приготований ґрунт його душі впала іскра Божого милосердя і запалила полум'я живої віри. Він глянув на хрест, наче на королівський трон. Глянув на жахливий образ зневаженого Ісуса, благаючи Його як царя: „Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Твоє царство!”

Якраз у цій хвилині Христос став власністю колишнього розбійника. Тільки він один пізнав і прославив Бога серед вигуків і криків роз'яrenoї юрби, дикої, непритомної і грішної від бунту проти Створителя. Коли б апостоли Петро, Яків, або Йоан були піднесли свій голос в обороні Ісуса, Його приятелі як один стали б по Його стороні — а фарисеї і книжники зрозуміли б велич і силу Христа. Але в цьому моменті, коли смерть гляділа Христові у вічі, тільки колишній розбійник (і декілька осіб під хрестом), призвав Христа царем світу іпаном людських душ.

У цій хвилині розкаяння і благання, Наш Спаситель відніс коштом зусилля сильнішого від сили, що спиняє водопад, більшу перемогу від кожної людської перемоги.

Ісус віддавав своє життя — але спасав людські душі. Тоді, коли Ірод іувесь синедріон надармо приневолювали Ісуса промовити хоч слово, Він промовляє до нещасної людини по правій стороні, кажучи: „Ще сьогодні будеш зі мною в раю”.

Такої обіцянки ніхто досі не одержав (ні Мойсей, ні св. Йоан, ні Магдалина, ні Марія).

Слова колишнього розбійника — це остання, щира, але мабуть і перша молитва. Він сміливо шукав, питав, стукав і знайшов.

З Євангелістом Іваном маємо змогу бачити армію небесних воїнів у проводі з Христом-переможником. Євангелист Лука показує нам похід із убогим Христом, що життя закінчив як багач. Бо хоч Його руки прибиті до хреста, Він відчинив ними рай і разом з колишнім розбійником увійшов у своє царство. Чи не міг би хтось сказати, що цей колишній лиходій, по суті не змінив своїх звичок, вкравши в останній хвилині царство небесне. Ох! Яка благословенна запорука б'є із цього факту Божого милосердя для цілого світа!

Заблукані вівці, блудні сини, грішні Магдалини, зрадливі Петри і розбійники на хресті —

ось тільки деякі чотки із довгої вервиці Божого милосердя.

МОЛИТВА

Любий Ісусе, Твоє милосердя для розкаянного грішника нагадує пророчі слова Старого Завіту: „Коли б ваші гріхи були як багряниця — я вибілю їх до білості снігу, коли б були червоні як кармазини, обмию їх наче вовну (Ісаія). В Твоїх словах прощення, звернених до розкаянного грішника, я бачу вагу Твоїх слів: „Я не прийшов спасти праведників, але грішників. — Здорові не потребують лікаря, але хворі. — В небі буде велика радість, коли покається один грішник...” Тепер я розумію, чому Ти не назначив Петра своїм заступником до тієї пори, поки Він тричі Тебе не вирікся. Цим робом Ти навчив Церкву, щоб була завжди вибачлива і прощаля людські провини.

Ісусе, тепер добре бачу і розумію, що мої упадки дозволяють звати Тебе Спасителем. Розбійник із Твоєї правиці — не одинокий. Ось стою перед Тобою і я і благаю: Рятуй мене, помилуй і спаси!

ТРЕТЬЕ СЛОВО

„Жено, це Син Твій”.

Ангел світла зійшов із ясного трону Все-вишнього, злетів на чудові лани галилейської

країни, пройшов повз хати багатих пам'яток і за-
йшовши до покірної Діви з Назарету, що саме
гаряче молилася, так промовив:

„Радуйся, Благословена”, і „І Слово вопло-
тилося і замешкало між нами”. Це було перше
Благовіщення.

По якімсь часі знову той Ангел світла зійшов
із ясного трону Всевишнього до вбогих пастухів,
що сторожили в юдейських горах, і навчивши їх
співати радісну пісню „Слава во вищих Богу”,
звелів їм іти і поклонитися Божій Дитині у яслах.
Вічність перемінилася в час, Божество — у вопло-
чення, Бог — у людину. Всемогучість — обме-
жилась оковами. Це було перше Рождество.

Місце Назарету займає Голгота. Столлярські
цвяхи стаються знаряддям людської злоби. З хре-
ста Ісус записує свій останній заповіт. Своїй цер-
кві жертвує свою святу кров, ворогам віддає
скривавлений одяг, розбійникам дарує своє цар-
ство, ось-ось домовині дать своє Тіло, а Небесному
Вітцеві свою душу. Кому ж віддасть те,
що найбільше любив: свою Матір, Марію і св.
апостола Івана? Дасть одне — одному, Сина своїй
Матері, а Матір своєму приятелеві. „Жено — це
Син Твій”, ось слова другого Благовіщення. „Це
Матір Твоя” — слова другого Різдва.

Марія зродила свого первородженого сина
у вефлиємській печері, не знаючи зовсім, що таке
материнський біль. Під хрестом Іван стає її си-

ном серед страждань і терпінь. Там Вона страждала не лише для Івана, але й для мільйонів, що народяться у християнські віки, як „діти Марії”.

Тільки тепер можемо зрозуміти, чому Ісуса називають Первородженим. Не тому, що Він був єдиним Сином, але тому, що Мати Божа сталася під хрестом у болях і стражданнях свого серця матірю усіх людей. Наложена колись Богом кара на Еву відновляється на ділі на другій Еві, Пречистій Діві, що під хрестом сталася страждаючою матірю нас усіх.

Ось так Марія є не лише матірю нашого Спасителя, але і нашою ненькою. Ізза немочі і неслухняності Ева занапастила під заказаним деревом своє призвання „матері живих”; друга Ева, Марія, своєю жертвою і покорою під деревом хреста здобула знову це призвання: „матері людського роду”. Яке ж це щастя мати Матір Божу за свою Матір, а Ісуса за свого Брата.

МОЛИТВА

Маріє, як у першому Різдві Ти зродила Ісуса, так у другому Ти стала нашою духовною матірю. Ти дала нам нове життя, у якім Господь є нашим Батьком Ісус — Братом, а Ти, Маріє — нашою Ненькою.

Як рідна мати не може забути свою дитину, так і Ти ніколи не забудеш про нас, я знаю про це добре. Ти була співтворцем ласки вічного

щастя, будь же нашою заступницею перед Богом, що ласки ті розділяє. Ти все зможеш, бо Ти Матір Всемогучого. Твій Син послухав Тебе на весіллі в Кані, Він напевно послухає Тебе на небеснім весіллі, де Ти є царицею Ангелів і Святих. Встався за нами до Небесного Отця, щоб перемінив воду наших немочей на вино Твоєї сили. Маріє, прибіжище грішників, молися за нас, що припадаємо до стіп хреста. Маріє, Мати Божа, молися за нас грішних і нещасних, тепер і в годині нашої смерті.

ЧЕТВЕРТЕ СЛОВО

„Боже мій, Боже мій, чому Ти мене оставил?"

Перші три слова, виголошені із проповідальниці хреста, Ісус звертав до трьох родів людей, дорогих Його серцю: ворогів, грішників і пра-ведників.

Наступні два слова, четверте і п'яте, вказують на жахливі терпіння Богочоловіка на хресті. Четверте слово є виявом терпіння людини, опущеної Богом, п'яте — терпіння Бога, опущеного людьми.

Коли Ісус вимовив згадані вгорі слова, темрява вкрила землю. Природа є завжди байдужа до людських страждань. Цілий народ може гинути з голоду, а сонце буде сходити і розсипати свої гарячі проміння, наче б нічого не діялось. У бра-

тобивній війні, що перемінює пшеничні лани у дике поле — пташенята, захоронені від смерти, солодко виспівують свої чудові пісні. По втраті приятеля людині крається серце — а веселка радісно опромінює небо, зовсім не зважаючи на контраст, що б'є із її радости і людського горя.

Проте сонце не могло світити на вид Христового розп'яття. Його світло, що визначує день, погасло, наче воскова свічка, мабуть перший і останній раз в історії людства. Причиною цього явища був найбільший людський злочин: вбивство Створителя цілого світа. На вид тієї трагедії природа не могла мовчати.

Темрява обійняла усе. Ісус віддає людям свою Пресвяту Матір, віддає також свого улюблена ученика. Лишається самий. У цій жахливій хвилині здається, що опустив Його навіть Бог-Отець. „Єлі, Єлі, ляма савахтані!” „Боже мій, Боже мій, чому Ти мене опустив!” Ось слова плачу в дивній жидівській мові, слова, що криють в собі велику тайну опущення Бога Богом. Які вони далекі до слів тієї молитви, якої Він нас навчив: — „Отче наш, іже єси на небесіх...” Здавалося б, що Його людську природу покинув Бог, але як же ж покинув, коли Ісус звертається до Господа зі словами: „Боже мій, Боже мій...” Як іноді хмари закривають нам світло і тепло сонця, так і обличчя Бога Отця було закрите перед Спасителем у цій страшній хвилині, коли Він брав на себе

гріхи цілого людського роду. Цей біль опущення витерпів Христос за кожного з нас, щоб і ми могли в якісь мірі зрозуміти цю жахливу дійсність, коли людина живе без Бога.

Це був найвищий акт надолуження за тих, що опускають Бога й за тих, що сумніваються в існування Бога.

Ісус благає вибачення за всіх атеїстів, за тих, що не вірили в Його Божество в день розп'яття, за всіх мудрагелів-безвірків. Ісус страждає і за тих, що знають про Бога, але живуть так, наче б ніколи не чули про Його святе ім'я. Ісус страждає за тих, яких серця подібні до бічних стежок, де щоправда падає зерно Божої любові, але його толочать світові забаганки. Ісус терпить за тих, що мали віру і її втратили, що були святыми, а сьогодні грузнуть в неволі гріха. Це був Божий акт відкуплення за всіх, бо у цій хвилині осамітнення Христос придбав нам ласку, силою якої Господь нас ніколи не забуде.

Тим жахливим стражданням Ісус виєднав прощення і тим християнам, що в сумнівах постійно питаютъ, чому стільки терпінь у світі, чому Бог не слухає їхніх молитов, чому забрав сиротам маму... Чому, чому, чому!

Господь простив усім їхні сумніви і питання у хвилині, коли Ісус кликав: „Боже мій, Боже мій, чому Ти мене опустив?”

МОЛИТВА

Ісусе, у цій хвилині Ти страждаєш опущений небом і відкинений землею за наші прогріхи, коли ми ні гарячі, ні зимні, ні мешканці неба, ні землі. Ти не хотів зreчися людської природи, — і Бог Отець відвернув від Тебе своє обличчя, Ти не хотів зreчися Бога Отця і грішна людина покинула Тебе. Безмірним Твоїм терпінням Ти поєднав нас з Богом.

Мій Ісусе, тільки тепер я розумію Твій біль, Твоє опущення, Твоє терпіння. Проте, Ісусе, я слабий учень! Навчи мене покірно двигати хрест, який Ти вложиш на мої рамена і йти з ним у слід за Тобою! Скажи мені, як довго, як довго, Ісусе, за мої гріхи буду Тебе розп'ятого двигати на Твоїм хресті?

П'ЯТЕ СЛОВО

„Жажду”.

Це є найкоротше слово із семи слів, які Ісус висказав із хреста. У хвилині закінчення цієї хрестної проповіді наш Спаситель не проклинає своїх ворогів, не сердиться на апостолів, що зі страху втікли далеко від Нього, не нарікає на римських воїнів. Але також не піdbадьорує, як колись Магдалину, не промовляє ласково, як звик це робити до св. Івана, не пращається зі своєю Матірю, на-

віть не плаче. Тільки з глибини Його найсвятішого серця, крізь зісохлі уста, проходить одно жахливо зворушливе слово: „Жажду”.

Господь, що поклав зорі і планети на небозводі, Владика, який держить світ, наче дитина забавку, Пан морів, полонин, тисячних водопадів і гір, звертається до немічної людини і просить її допомогти. Просить подати Йому води, не звичайної води, але води людської любові. Ісус жажде людської любові.

Четверте слово вказало нам на страждання людини опущеної Богом. П'яте слово показує на терпіння Бога, опущеного людиною. У першому випадку була змальована людина без Бога, у другому Бог без людини. Створитель не може жити без створінь, пастир — без овець, Божа любов — без християнських душ.

Але завіщо ми повинні любити Господа? Невже Господь любить нас, людей? Ах! Коли б ми хотіли піznати, як дуже Господь полюбив людей, ми мусіли б заглибитися у значення слова „любов”, слова, якого люди часто вживають, але мало розуміють.

Любов, перш за все, означує дію, здійснення, творчість тобто **створення**, любов у дальшому — це вислів почувань до близької людини, тобто **об'явлення**, любов це терпіння — тобто **відкуплення**, любов — це не тільки єдність тіла, але і духа, тобто **пресв. Евхаристія**, любов врешті, то

спільне життя без кінця, тобто **небо**.

Така любов — є справжньою любов'ю. Христос своїм життям дав живий приклад саме такої любові. Цілющими водами відвічної любові Він зросив наші зісохлі серця, чому ж тоді дивуватись, що Він жажде людської любові! Коли відповіддою на любов є любов — тоді Ісус має право до нашого серця. Але ми часто не платимо любов'ю за любов. Часто ми байдужі, як серце Ісуса вмирає з любові до нас. Тоді наш Спаситель промовляє до нас голосом тужливої остороги:

Ви ж знаєте увесь безмір вашої негідності, і знаєте добре, що вас негідних ніхто крім мене полюбити не всилі.

МОЛИТВА

Дорогий Ісусе, Ти дав мені усе, але я не маю чим Тобі віддячитись. Скільки разів Ти приходив по жнива до винниці моєї душі і знаходив там лише пустоцвіт. Скільки разів Ти стукаєш двері моєї душі були щільно замкнені. Скільки разів Ти просив мене води, але я давав Тобі оцет і жовч.

Любий Ісусе, маючи Тебе на власність, я боявся стратити земські добри. Я забував, що хто має море вогню, не повинен звертати уваги на дрібненьку іскорку, хто має сонце любові, не повинен клопотатись свічкою марних потіх, хто має безмір Твоєї радості, не повинен захоплю-

ватись дрібним вирізком світової втіхи.

Ісусе, мое життя є історією невдяки, що не вміла платити серцем за серце, любов'ю за любов. Благаю Тебе, Ісусе, подай мені, перш за все, прекрасну ласку любити Тебе і співчувати з Тобою.

ШОСТЕ СЛОВО

„Совершилося”.

В началі віків Господь вирішив сотворити людину на подобу свого предвічного Сина. І прикрасивши небо синьою краскою, а землю вдягнувши у зелень, Господь сотворив прекрасний рай, а в нім людину, подібну до свого єдинородного Сина. Бунт люципера кинув тінь на цей рай а водночас і Божа подібність в людині притемнилась і змарніла.

Небесний Отець у своїй безконечній доброті забажав привернути людині її колишнє достойнство і славу. Тому то післав на землю свого Божественного Сина, щоб світ виразно побачив, якою, по Божій думці, повинна бути людина. Для тієї мети тільки Божа всемогучість могла послужитись упадком людини.

В Божому пляні спасення співдіють ті самі моменти, які спричинили упадок людини. Замість непослушного Адама, бачимо послушного Христа, замість гордої Еви, бачимо покірну Пр. Діву

Марію, замість забороненого дерева в раю, бачимо дерево хреста. **Спасення стає тепер довершеним фактом.** Христос нас відкупив ціною своєї крові, здобув нас в боротьбі, не п'ятьма камінцями як Давид Голіята, але п'ятьма ранами, жахливими ранами, на руках, ногах і в боці. Христос здобув нас не залізною зброєю, що блестить у проміннях сонця, але немічним тілом, що наче подерта одежина, повисло на хресті під затемненим небом. Він здобув нас у боротьбі, якої кличем не було: вбивати і нищити, але в боротьбі, де пролунав клич: „Отче, прости їм”, Христос здобув нас в боротьбі, в якій не було свисту куль, але повільне капання Його пресвятої крові. У цій боротьбі переможений відніс перемогу і тріумфом закінчив кривавий змаг. Завдання положене небесним Отцем наближається до краю кінця. Ось мистець кладе останню риску на свій архітвір і радісно промовляє тріумфальну пісню: совершилося!

Так, Христове завдання скінчилося, але наше? Слова „совершилося” може вживати тільки Бог, а не люди. Христос придбав нам бездонне джерело Божих ласк, але залежить від нас, чи цими ласками наповнимо наші серця. Христос поклав основи, а будування належить до нас. Він збудував корабель, а наше діло ввійти до його нутра. Він стоїть при дверах і стукає, але двері відчинити можемо тільки ми. Христос словняє на хресті

чин освячення, але тільки ми можемо прийняти св. Причастя. Чи спасення наших душ буде завершене, це залежить від того, чи будемо другим Христом, чи будемо жити Його життям. Бо Його Велика Пятниця, Його терпіння і страсти не придобають для нас нічого, коли ми не переживатимемо їх у нашому житті.

МОЛИТВА

Любий Ісусе, Спасення — то Твоя заслуга, віддяка — то мое завдання. Віддячитися — значить: раз і назавжди з'єднатися з Твоїм життям, Твоєю правдою і Твоєю любов'ю. Твоя жертва на хресті звершилася, а мое завдання постійно переді мною. Зняти Тебе з хреста, на якому страждаєш так довго. Устами Твого апостола св. Павла Ти кажеш: Мої душі розпинають своє тіло і свої пристрасті. Отже мое завдання не буде звершене до тієї пори, поки не займу Твого місця на хресті. Коли в моєму житті не буде Вел. Пятниці, тоді ніколи не буде й Великодної Неділі — Воскресення, Коли не буде багряниці, символу зневаг і насміхів, не буде також світлої премудрості, коли не буде терневого вінця, ніколи не буде прославлення, коли не буде боротьби, не буде також перемоги.

Дорогий Ісусе, навчи мене витривало йти Твоєю дорогою, бо ж годиться, щоб Твої діти страждали, а згодом увійшли у велич Твоєї слави.

СЬОМЕ СЛОВО

„Отче, у Твої руки передаю мого духа”.

Прогнаний із раю Адам, йдучи шукати в поті чола за хлібом, припадково зустрів безвладне тіло свого сина Авеля. Батько взяв нещасного сина і заніс його до своєї дружини, Еви. Обидвоє говорили до сина, але Авель не відзвивався, підносили його руку, але вона була без життя, гляділи йому в очі, але ті очі були дивно зимні, непорушні. Батьки дивувались і у цьому здивуванні пригадали собі слова Господа: „У дні, коли зірвете овоч із забороненого дерева, помрете смертю”. Смерть Авеля була першою смертю на світі.

Проминули століття і нового Авеля — Христа убили негідні брати з покоління Каїна.

Життя Христа, що вийшло з безсмертної глибини, тепер готується повернутись домів. Його шосте слово було звітом із виконаного завдання і прашанням зі землею, сьоме і останнє слово було зверненням до Бога, до небесного Отця в передбачуванні неподільної участі в Його царстві.

Марія стоїть під хрестом увесь час. За хвилину здіймуть Христа із шибениці спасення і покладуть Марії на руки. Момент цей буде смертю для смерти. Але коли це станеться, Преч. Діва буде думати, що Вефлеєм ожив наново. Терном увінчана голова, що знайшла притулок тільки на

постелі хреста, пригадає Марії картину, коли Вона голубила голівку Дитяти у вефлеемській стайні. Очі, на вид яких потемніли і місяць і сонце, пригадають Пр. Діві оченята, що весело гляділи із ясел. Пробиті цвяхами ноги нагадають її дрібні ноженята, перед якими царі зложили свої дарунки. Скривавлені тепер і поранені руки нагадають її дитячі рученята, що служили її любовно. У цій жахливій годині смерти, Марії здається, що до Неї повертається друге Різдво.

МОЛИТВА

Hi, Маріє, це не Вефлеєм, не ясла, а хрест, не народження, але смерть, не привіт пастирів і мудреців, але жахлива смерть серед розбійників. Не Вефлеєм, але Голгофта. У Вефлеємі, Ти Непорочна, дала Ісуса людству, на Голгофті грішні люди віддали Тобі Твого Сина. Поміж тими двома діями: поміж Твоєю жертвою у Вефлеємі і негідним вбивством Твого Сина на Голгофті, стелиться довга низка моїх гріхів. Маріє, це не Твоя година розпуки, а моя година злоби і гріха. Коли б не мої гріхи, смерть не вкрила б своїми чорними крилами Твого Сина. Коли б я не був гордий, тернєвий вінець не колов би Його голови, коли б я не бунтувався й не ходив широкими дорогами гріха, Його ноги не були б прибиті цвяхами, коли б я не говорив про пусте і негідне, Його уста не палила б спрага, коли б я більше

вірив, на Його св. обличчі не було б плями із по-
цилунку Юди.

Маріє, між Христовим Різдвом і Його жах-
ливою смертю стою тільки я. Побитий, скривав-
лений і нещасний приходить Він до Тебе від ме-
не. Вже швидко передасть душу своєму Отцеві
на небі, а своє тіло у Твої люблячі руки. Останні
каплі крові падуть із тієї могучої гаті спасення,
від них багряніє хрестне дерево, принагідне ка-
міння, що ось, ось провалиться у пропасть від
землетрусу. Одна, однісенька каплина цієї крові
могла б дати життя тисячам земських куль.

Маріє, моя мати, виبلاغай свого Божествен-
ного Сина, щоб простив мені мої гріхи, які замі-
нили Твій Вефлеєм на Голгофту.

Маріє, проси Його у цій останній хвилині,
щоб дав мені ласку не розпинати Його знову й не
пробивати Твого серця мечами страждань.

Маріє, вимоли в Твого коначого Сина, щоб
продовж мого життя я ніколи...

Маріє! Ісус помер... Маріє!

